

РЕШЕНИЕ

№ 4975

гр. София, 27.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова
Калин Куманов**

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **4477** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на чл.208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], Е. по Б.:[ЕИК], срещу Решение № 20089409 от 05.04.2021 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 16985/2020 г., потвърждаващо Наказателно постановление № Р-10-625/26.11.2020 г., издадено от Зам.-Председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление "Надзор на инвестиционната дейност", с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лв., на основание чл.221, ал.1 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа, за извършено нарушение на чл.100н, ал.2 във вр.с чл.100т, ал.1, изр.първо, предл.първо и ал.4 от същия закон във вр.с § 45, т.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците. Касационният жалбоподател се оплаква, че решението е неправилно, тъй като Съдът не е отчетел естеството на административнонаказателната отговорност. Развива подробни съображения във връзка с неправилната според него квалификация на деянието. Моли за отмяна на обжалвания съдебен акт, като делото се реши по същество с отмяна на НП. В с.з. касаторът не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба в с.з. чрез юк.Н. я оспорва и моли за оставяне в

сила на съдебното решение. Представя писмени бележки с подробни съображения. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от СРС, съгласно чл.220 АПК, касационният съд намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка Съдът съобрази, че същото е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства в хода на проведеното пред районния съд съдебно следствие, по делото е установено от фактическа страна, че при документална проверка, извършена от служители на КФН, е констатирано, че [фирма] е вписано в регистъра на публичните дружества и други емитенти на ценни книжа по чл.30, ал.1, т.3 от Закона за Комисията за финансов надзор (ЗКФН), воден от КФН и притежава статут на емитент. Дружеството не е подало в срок годишен консолидиран финансов отчет за дейността си 2019 г., а е било длъжно да стори това най-късно до 31.07.2020 г. Отчетът е представен в КФН посредством e-Register на 29.09.2020 г. с вх.№ 10-05-4962, т.е. със закъснение близо два месеца след изтичане на законоустановения срок. За установеното е съставен АУАН № Р-06-521/10.08.2021 г., като въз основа на него е издадено атакуваното НП. И в двата акта се съдържа подробно описание на фактическата обстановка. Актосъставителят, а в последствие и наказващият орган е приел, че касаторът е нарушил чл.100н, ал.2 във вр.с чл.100т, ал.1, изр.първо, предл.първо и ал.4 от ЗППЦК във вр.с § 45, т.2 от ЗМДВИП.

При правилно установена от Софийския районен съд фактическа обстановка решаващият състав е приел за извършено нарушението по чл.100н, ал.2 във вр.с чл.100т, ал.1, изр.първо, предл.първо и ал.4 от ЗППЦК във вр.с § 45, т.2 от ЗМДВИП.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

От събраните по делото доказателства по безспорен начин се установява че дружеството е извършило нарушение на чл.100н, ал.2 във вр.с чл.100т, ал.1, изр.първо, предл.първо от ЗППЦК. Съгласно чл.100н, ал.2 от закона емитентът, който е задължен да изготвя консолидиран финансов отчет, е длъжен да разкрива публично годишния консолидиран финансов отчет за дейността си в срок до 120 дни от завършването на финансовата година. Според чл.100т, ал.1, изр.първо, предл.първо от ЗППЦК емитентът или лицето, поискало без съгласието на емитента допускане на ценните книжа до търговия на регулиран пазар, е длъжен да разкрива публично регулираната информация чрез предоставянето ѝ на комисията и на обществеността. Несъмнено е обстоятелството, че търговското дружество е вписано като емитент в регистъра на публичните дружества и други емитенти на ценни книжа, воден от КФН, следователно е задължено лице по смисъла на чл.100т, ал.1 от ЗППЦК. Срокът за изпълнение на задължението е 30 април 2020 г. По силата на § 45, т.2 от ЗМДВИП сроковете по чл.100н, ал.1 и 2 от ЗППЦК се удължават до 31 юли 2020 г. и емитентът е следвало да изпълни задължението най-късно до тази дата. От събраните по делото доказателства се установява обстоятелството, че годишният консолидиран финансов отчет за дейността на дружеството е бил представен в КФН на 29.09.2020 г. с електронна форма посредством единната система за предоставяне на информация по електронен път e-R..

Предвиденият в закона срок е достатъчно продължителен, за да може дружеството да организира и изпълни задължението си, а е и допълнително удължен със ЗМДВИП.

Неизпълнението на това задължение пречатства надзорния орган при изпълнение на правомощията му по осигуряване и поддържане на стабилността на капиталовия пазар и защита на инвеститорите в ценни книжа. От събраните по делото доказателства се установява изпълнението на това задължение, но след законоустановения за това срок, т.е. със закъснение близо два месеца.

Неоснователно е оплакването на касатора за неяснота около правната квалификация на нарушението. Посочена като чл.100н, ал.2 във вр.с чл.100т, ал.1, изр.първо, предл.първо и ал.4 от ЗППЦК, същата точно описва деянието. По силата на чл.26, ал.1 и ал.2 от Закона за нормативните актове всеки нормативен акт се състои от членове, като членът може да се състои от алинеи, алинеята - от точки, а точката - от букви. Вписвайки правната квалификация, наказващият орган няма задължение да посочва нарушената правна норма на по-ниско ниво на раздробяване от алинея. В случая АНО е сторил това единствено за по-голяма прегледност и яснота при проследяване съответствието между правната норма и нарушението. Освен това Съдът намира, че неизпълнението на задължението за публично представяне на годишния консолидиран финансов отчет за дейността пред КФН е едно нарушение, а непредставянето му пред обществеността осъществява състав на друго нарушение, като едното не дерогира задължението за другото, поради което доводите на касатора за противното са неоснователни.

Настоящата съдебна инстанция не споделя оплакванията, съдържащи се в касационната жалба относно приложимостта на чл.28 ЗАНН. Нарушението е формално, на просто извършване, осъществено чрез бездействие, което е довършено с изтичане на нормативно определения срок. За реализирането му не е необходимо да има настъпил вредоносен резултат. Доколкото отговорността на дружеството е ангажирана по реда на чл.83 ЗАНН и тя е безвиновна, то не е необходимо да бъде изследван въпроса кое конкретното лице е отговорно за неизпълнението на задължението. Съдът намира, че в случая не се касае за маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН, поради изключителната важност на обществените отношения, регулирани от ЗППЦК, свързани със сигурността на търговията с ценни книжа и защита на инвеститорите в публични дружества, предлагащи ценни книжа. При преценката за приложимостта на чл.28 ЗАНН следва да се съобразят и целите на ЗППЦК, така както са определени с чл.1, ал.2 от закона - осигуряване защита на инвеститорите в ценни книжа, включително чрез създаване на условия за повишаване на тяхната информираност за капиталовия пазар, създаване на условия за развитието на справедлив, открит и ефективен капиталов пазар, поддържане на стабилността и на общественото доверие в капиталовия пазар. Така описаното нарушение е застрашило обществените отношения, защитавани с разпоредбите на чл.100н, ал.2, във връзка с чл.100т, ал.1, изр.първо, предл.първо от ЗППЦК. Поради това Съдът приема, че извършеното съставлява нарушение, разкриващо типичната обществена опасност за нарушенията от този вид. Наложената имуществена санкция е в минималния предвиден в закона размер, а именно 5000 лв.

Въз основа на изложеното настоящата инстанция приема касационната жалба за неоснователна. Оспореното първоинстанционно решение като валидно, допустимо и правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да се присъди поисканото юриск. възнаграждение в размер от 100.00 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК, вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и

чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.
Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 от АПК във вр.с чл. 63, ал. 1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20089409 от 05.04.2021 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 16985/2020 г.

ОСЪЖДА [фирма], Е. по Б.:[ЕИК], да заплати на Комисия за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. /сто лева/.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: